

Здравейте, колеги!

Хубавият живот не дотяга, дори когато е по-дълъг. Тази хубава мисъл е инспирирана от софрите с мои приятели, а първата ѝ част излезе от устата на скулптора Георги Чапкънов, който обикновено добавя и наздравца с фразата „Лесно се мре, братя, за свободата“. Изводът: за да не ни дотегне живота и да не се налага да мрем лесно, да стягаме редиците. Ако вземем термин от таксиметровите шофьори, които използват всеки повод, за да изкрънкат по-високи тарифи, и постачкуваме малко, за да поискаме минимум 1000 лв. заплата за начинаещ лекар (белким е по-образован от шофьора), ще ни обявят за еретичи и народоизменници. Нямаме морала на средностатистически таксиметров шофьор, нито смелостта на учителите, но надявам се ни е останала малко чест. Да поставим ясно приоритетите на гилдията и да спрем да се самосъжаляваме. Когато един народ търпи унижението на интелигенцията си, гледа сеир, когато стачкуват учителите на децата му, или не го е еня за греджето на лекарите и медицинските сестри, ние трябва да спасяваме достойнството си, без да го питаме. Такъв народ заслужава съдбата на недостатъчно образован (стига сме се самозалъгвали, че сме най-образованите) и на недостатъчно здрав народ. Не знам колко са неграмотните у нас, но в Швеция например са под 1%. Здравите в България вероятно са малко повече при тази съсипана здравна система. Нашите бащи и майки пенсионери паднаха в жертва на тази система, а децата ни ще търпят последствията.

Омръзна ми да ми пробутват поръчкови интервюта, да ми плакнат очите с измислени истории и манипулирани материали за напурени псевдо-герои. Стана вече традиция да търсим истината в жълтата преса и да се радваме на дни без криминални вендети. Държавата ни ще се затича, когато тема на вестниците станат нормалните хора, елит на нацията – образованите, а политическата кариера се превърне в поанта на достоен професионален живот, а не приют за неуспели или провалили се професионалисти и хора със спорна професионална репутация. Боже опази България, а аз сам ще се погрижа за децата си. Прочетете *Записките* на Захарий Стоянов и ще се уверите сами, че пропорционалният дял на малодушните, лицемерите и продажниците в България е бил същият и в годините на националното ни възраждане, какъвто е и днес. Но е имало апостоли, каквито България отгавна не е раждала. Искам невръстната ми щерка да научи първо какво са сторили за България Левски, Бенковски, Стамболов, Яворов, Дебелянов, Дънов, преди да търси отговора на въпроса защо Апостола е бил обесен с фес, а не с калпак. С тези велики имена и неколцина дружи ще опазим душите и сърцата на децата си и ще прием срама на последните няколко поколения, които не родиха апостоли. Коста Павлов беше написал *Тринадесет века, тринадесет братя, най-младият, отцеубиец!*

В предишния брой отворихме гума за Учителите. Искам да спомена и още трима: *Bartholome (Barth) Celli*, *Peter Barnes* (най-цитираният пулмолог в света в последните 20 години) и *Richard Light* (най-цитираният плевролог в света). Първият познавам само от конгресите и конференциите, с втория съм имал едва един-два кратки разговора, а с третия съм прекарал няколко опияняващи дни и няколко пъти по няколко часа, където и когато успеем да се видим по света. И тримата са изключителни лектори, Учители на моето поколение пулмолози, с невероятен талант да те прехласват и държат вниманието ти в ръцете си. От тях съм научил, че дозираното чувство за хумор в една изключителна лекция е като черешата на тортата. Който е имал щастието да слуша Рич (така *R. Light* държи да го наричам, когато сме насаме), се е насладил на простотата на изказа, дълбочината на рефлексията и мъдростта на словото. Това той показва и на последния конгрес на ERS в Стокхолм през септември – без излишни цифри, без претовареност със статистика, а само бистро слово, което те учи.

И само още едно име. Има порода хора, която аз наричам БЕП-ове (Бохеми-Ерудити-Поети). За кратко те са твои формални учители и до живот – неформални. Такъв е моят асистент от студентските ми години г-р Георги Чалдъков, за когото вече писах в предишния брой – най-бургаският бургазлия, заточен във Варна. Това е последният бохем-ерудит от родния Бургас, който украсява лекарската гилдия с будното си слово, красивото списание, което списва (*Biomedical Reviews*), патриотизма и непримиримостта си към парвенютата. В знак на почит към неговото слово и ум от този брой нататък (след по-плахия му дебют в предишния) му отделяме постоянно място във всеки следващ брой, за да развихри перото си в отделна рубрика, която ще се нарича Страницата на г-р Чалдъков. Успех, бате Жоро!

Дългото заиграване с главния редактор и едногодишната къртовска работа по списването на всеки брой доведоха до това един от членовете на редакторския екип да бъде забелязан и издигнат. Този брой е дебют на доц. Димитър Калев на поста *зам. глав. ред.* и подобаващ начин да го почерпим за хабилитацията с темата на броя, която е неговата „Ария на Калаф“ от *Турандот. Белодробен карцином – етиология и патогенеза, стадиране, диагноза и съвременно лечение*. Време е да изгоним слона от стаята.

Какво още се случи до списването на броя:

- Световният конгрес по проблемите на белодробния карцином в Сеул, Южна Корея (виж репортажа на стр. 185)
- В столицата на Иран, Техеран, с подкрепата на ERS, в интервала 15-18 октомври се проведе международен конгрес по белодробни болести и интензивни грижи, където от българска страна, като представители на БДББ, лекции изнесе доц. Коста Костов (*Българският опит в диагнозата и лечението на белодробния емболизъм*) и доц. Даниел Петров (*Обзор върху белодробния карцином в България*). Последната лекция беше изнесена в рамките на симпозиум на FEMTOS.
- В Чикаго се проведе поредната годишна конференция на АССР, подробности за която ще прочетете в следващия брой.

Бъдете здрави, еротични и вдъхновени!

Пишете ми безразсъдно смело на: koro_55@vta.bg

Науката е чудесно нещо,
стига да не се налага да си вадиш
хляба с нея.

Алберт Айнщайн

Коста Костов